

franske Lov af 30. Juni 1926 (almindelig betegnet som Lovén om la propriété commerciale) med senere Tillægslove og den engelske Lov af 22. December 1927. Den Grundsætning, paa hvilken disse Love er bygget, og som kortelig kan udtrykkes saaledes, at der — med tilbørligt Hensyn til Husejerens Ret — bør tilsikres den forretningsdrivende Ret — om man vil, Ejendomsret — til sin Forretnings Værdi, har ogsaa Paralleler i vor Lovgivning, saaledes Lovgivningen om Fæstegaarde og om Huse paa Landet, og er iøvrigt i Linie med Lovgivningen om aandelig Ejendomsret (Forfatterret, Kunstnerret, Opfinderret), hvor man ser en Erkendelse — og en stadig stigende Erkendelse — af Frembringerens Ret til den af ham skabte Værdi.

Udarbejdelsen af Lovregler om dette Emne forudsætter imidlertid, at Sagen faar en meget grundig og alsidig Belysning, og vil paakalde baade juridisk og anden Bistand, og det vil derfor være umuligt at tilendebringe Arbejdet saa betids, at der kan forelægges et fuldt gennemarbejdet Lovforslag derom i indeværende Rigsdagssamling. Behandlingen i Rigsdagen maa desuden antages at ville tage ikke ringe Tid. Da det efter Flertallets Mening vilde være højst uheldigt at ophæve den ved Lov 1931 §§ 5—6 givne Beskyttelse, uden at der samtidig indføres andre og formentlig mere rationelle Regler til Værn for de forretningsdrivende, finder vi det nødvendigt, at den i § 5, 2. Stykke, fastsatte Frist forlænges 1 Aar.

I Henhold til det anførte indstiller Flertallet, at den nævnte Frist forlænges til Oktober Flyttedag 1936.

P. U. V.

C. Bærentsen.
